

EL LLENGUATGE

La firma

Es substantius *firma* i *signatura* són dos mots comuns al català i al castellà, amb una forma idèntica tots dos en una llengua i en l'altra, i tots dos, també, amb una filiació ben clara i formant part de famílies de mots ben nombroses i conegudes. Quant a la distribució de significats, observem que en castellà *signatura* no ha adquirit el sentit específic «nom. d'una persona que aquesta escriu al peu d'una carta, rebut, etc., per certificar que n'és l'autor que n'aprova el contingut», el qual expressa per mitjà de *firma*. En català, en canvi, aquest sentit és atribuït avui a tots dos mots, talment com els dos verbs que s'hi relacionen, *signar* i *firmar*, expressen, tant l'un com l'altre, l'acció de posar la signatura o firma.

Actualment i, si més no, en una bona part del nostre domini lingüístic, decantar-se per l'ús preferent de *signatura* i *signar* obeeix a una actitud de purisme, la qual, certament, no combatrem pas. Però com que sobre aquestes qüestions no sempre tothom té prou informació correcta, no són pas escassos els qui creuen de bona fe que l'existència, amb el sentit que comentem, de *signatura* i *signar* suposa necessàriament que l'ús de *firma* i *firmar* — amb el mateix sentit, és clar — és incorrecte, i fins i tot no vacil·len a esmenar els qui recorren a aquestes darreres formes. Això és, evidentment, el que cal no fer. Només cal mirar el diccionari normatiu. No solament les admet, encara que consideri que les formes principals són *signatura* i *signar*, sinó que en la definició d'aquests dos mots, a fi de donar-hi més precisió, ratifica la sinonímia entre *firma* i *signatura*.

D'altra banda, com que el corrent vital de la llengua és implacable i amplia o modifica constantment el sentit dels mots, ja podem observar una extensió d'aquest significat a què ens referim atribuïda exclusivament a *firma*: «nom d'una empresa o casa comercial» i «da mateixa empresa o casa comercial». El Diccionari Fabra no recull encara aquestes accepcions del mot *firma*, però les trobem ja a la Gran Enciclopèdia Pòtser algú, en el seu afany de purisme, fins i tot en aquest cas preferiria *signatura* a *firma*, cosa que, és ben evident, seria totalment desencertada. Cal afegir-hi, encara, l'ús que es fa de *firma* en expressions com *una bona firma*, ponderant el prestigi no solament d'una casa comercial sinó també d'un artista, un intel·lectual, etc.

Albert Jané